

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 664/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Н.С. из Н.С., против туженог М. ДОО, Н.С., кога заступа Н.З., адвокат из Н.С., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1965/14 од 08.09.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1965/14 од 08.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 363/2013 од 09.05.2014. године, поништено је као незаконито решење директора туженог од 29.11.2012. године, а тужени обавезан да тужиоца врати на рад, исплати му путне трошкове у вредности месечне карте за превоз у износу од 53.359,00 динара и накнади трошкове поступка од 4.034,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1965/14 од 08.09.2014. године, делимично је усвојена жалба туженог, тако што је првостепена пресуда укинута у делу којим је усвојен захтев за исплату путних трошкова и у делу одлуке о трошковима поступка, а у преосталом делу потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог на пословима инкасанта и радника противпожарне заштите. Због смањеног обима посла престала је потреба за радом тужиоца, па му је побијаним решењем туженог од 29.11.2012. године отказан уговор о раду закључно са 30.11.2012. године, због престанка потребе за његовим радом. У наведеном решењу констатовано је да се тужилац одрекао права на исплату отпремнине.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је тужиоцу отказ дат незаконито, јер му пре отказа уговора о раду није исплаћена отпремнина, сагласно члану 158. став 1. Закона о раду, а да није од утицаја на другачије пресуђење чињеница да се тужилац одрекао права на исплату отпремнине, јер се ради о праву кога се према члану 60. став 4. Устава Републике Србије нико не може одрећи.

Према одредби члана 158. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09), послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у смислу члана 179. тачка 9. овог Закона, запосленом исплати отпремнину у висини утврђеној општим актом или уговором о раду. Наведена законска одредба је императивне природе и њена примена не зависи од воље послодавца или запосленог. Обавеза послодавца да пре намераваног отказа запосленом за чијим радом је престала потреба исплати отпремнину представља услов за законитост отказа уговора о раду, у смислу члана 179. тачка 9. Закона о раду. Ова обавеза послодавца је истовремено и неотуђиво Уставом зајемчено право запосленог за случај престанка радног односа због престанка потребе за његовим радом.

Како се тужилац није могао одрећи неотуђивог уставног права на отпремнину у случају престанка радног односа, а тужени послодавац отпремнину није исплатио ни пре, а ни после датог отказа, побијано решење о отказу уговора о раду тужиоцу није законито.

Зато је на основу члана 191. Закона о раду основан тужбени захтев за тражену судску заштиту и отклањање последица незаконитог отказа, враћањем тужиоца на рад.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**